

community

The New Apostolic Church around the world

02/2017/LV

Jauna apgabala baznīca: Āfrikas dienvidi

Dievkalpojums Austrālijā:
Drošs enkurs

Ievadraksts: Atpazīt Dievu
un Viņa radīto

Baznīcas mācība:
Grēku piedošana un
apustuļa amats

New Apostolic Church
International

Atpazīt Dievu un Viņa radīto

Mīļie ticības brāļi un māsas,

gada devīze „Gods lai Dievam, mūsu Tēvam” ietver trīs uzdevumus, kurus mēs 2017. gadā esam apņēmušies izpildīt. Pašā sākumā ir jāsaskata Dieva godība un Viņa darbība. Atpazīt Dieva godību Viņa lielumā ir visai liels uzdevums. Taču ar Svētā Gara palīdzību ir iespējams aptvert Dieva darbību. Ko mēs zinām?

Dievs radīja mums redzamo pasauli. Viss ir radīts no Viņa, Viņa griba ir sākums visam. Atpazīsim Dievu kā visa Radītāju un lai mums nerodas nekādas šaubas par Viņa mūžīgo valdīšanu: „Un tas, ko pārsteidzis viņu stiprums un spars, lai secina, cik varenāks gan Viņš, kas visu to veido, jo tam, kas radīts, piemīt diženums un daile, no kā var visa Aizsācēju, visa Radītāju iepazīt.” (Salamana gudrības grāmata 13, 4-5)

Dievs radīja arī neredzamo pasauli. Blakus redzamajai - materiālajai - pasaulei Dievs ir radījis arī garīgo pasauli. Šai pasaulei pieder arī cilvēka dzīvā dvēsele. Dievs noteica arī ceļu, kā cilvēks varētu atgriezties pie kopības ar Viņu: „Jo tik ļoti Dievs mīlēja pasauli, ka viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.” (Jāņa 3, 16) Tas ir tas ceļš! To mums atklāj Svētais Gars.

Dievs sevis radīto ir nodevis cilvēku rīcībā. Taču Viņš ir un paliks šī radītā īpašnieks. Un Viņš rūpējas par to, lai Viņa radītais attīstītos tālāk. Mums, cilvēkiem, Viņš ir nodevis visu, ko Viņš ir radījis, lai mēs apietos ar to ļoti atbildīgi: „(..) un esiet tā visa pārvaldītāji.” (1. Mozus 1, 28) Mēs vēlamies rīkoties piesardzīgi ar Viņa radīto un atbildīgi

Attēls: Starptautiskā Jaunapustuliskā baznīca

apieties ar visiem pieejamajiem resursiem.

Mēs vēlamies atpazīt un atzīt Dievu kā Radītāju. Redzamā un neredzamā pasaule ir radīta arī cilvēkam. Un šī atziņa ir izejas punkts mūsu pateicībai un slavēšanai. Tāpat šī atziņa ir pamats tam, ka mēs stāstām par Dievu un Viņa godību.

Tāpēc es novēlu jums visiem aptvert dievišķās dimensijas!

Sirsnīgi sveicot, jūsu

Žans Luka Šneiders

Aptuveni 1000 ticīgo sapulcējās uz dievkalpojumu Pērtā kopā ar pirmapustuli Šneideru. Vairāk nekā 1300 jaunapustulisko kristiešu piedzīvoja dievkalpojumu ar video translācijas palīdzību pārējās Austrālijas draudzēs.

Attēls: Austrālijas Jaunapustuliskā baznīca

Ebrejiem 6, 19.20

„Šī [cerība] mums ir par drošu un stipru dvēseles enkuru, kas sniedzas iekšā aiz priekškara. Kur Jēzus par mums iegājis kā ceļvedis, kļūdams uz mūžiem par augsto priesteri pēc Melhisedeka kārtas.”

Drošs enkurs

Mani miļie brāļi un māsas šeit un translācijas draudzēs! Atļausiet man pārstāvēt mūs visus un pateikties korim par priekšnesumu. Tas bija iespaidīgi, kā jūs nodziedājāt dziesmu „Kungs ir mana gaisma”! Esmu drošs, ka katrs klausītājs garā dziedāja līdzī, jo mūsu vēlēšanās, jā, ne tikai vēlēšanās, bet gan stingra griba ir būt vienmēr mājās pie Kunga.

Mēs priecājamies šeit, Austrālijā, būt kopā, un es varu teikt, ka man šoreiz nebija grūti motivēt manus brāļus doties uz šo satikšanos. Visi bija motivēti, jo šeit, Pērtā, notikusi apriņķa apustuļu sanāksme bija par svētību mums visiem, stiprinot mūsu ticību, un mēs lūgšanās, pieredzes apmaiņā

un priekā stiprinājāties šajā kopībā.

Es esmu pārliecināts, ka jūsu gatavošanās šai dienai jums atnesa svētību. Jūs kopā izdarījāt daudz, kopā lūdzāt, un, ja kopā strādāt un lūdz, tas vienmēr ir saistīts ar svētību. Un tagad mēs kopā vēlamies piedzīvot mūsu debesu Tēva svētību vārdā un sakramentā.

Varbūt jūs esat mazliet izbrīnījušies, dzirdot manis nolasīto vārdu. Šis vārds - tāpat kā daudzi citi no Vēstules ebrejiem - liekas mazliet sarežģīts, bet es varu jūs iedrošināt, ka to nav tik grūti saprast. Es ticu, ka arī es esmu to sapratis. Vēstules autors runā par cerību un salīdzina to ar enkuru.

Es domāju, ka to šeit, Pērtā, sapratis uzreiz. Ja kāds kuģis izmet enkuru, tas nogrimst dzelmē līdz jūras dibenam un dod kuģim balstu, lai ūdens straumes un vējš neaiznestu kuģi projām.

Vārdā, kuru dzirdējam, cerība ir „dvēseles enkurs”. Mēs ceram uz Dievu, mēs ceram uz Kristu, un šī cerība, šis enkurs nodrošina to, ka mēs netiksim aizdzīti pasaules viļņos, bet paliksim savā vietā - tā Kunga namā.

Tālāk šeit teikts, ka enkurs „niedzinas iekšā aiz priekšvara”. Tas ir mazliet sarežģīti, bet var iedomāties šādu ainu: tempļa priekštelpu, kas norobežo no vissvētākās vietas - īpašas vietas, kurā pēc tā laika uzskatiem dzīvo pats Dievs. Tas nozīmē, ka mūsu dvēseles enkurs ir ieņēmis īpašu vietu: tur, kur dzīvo Dievs. Mūsu cerība enkurojas pašā Dievā. Es

domāju, ka tā var saprast šo ainu.

Rodas jautājums: uz ko mēs ceram? Ja mēs sakām, ka ceram uz kaut ko, tad arī gaidām, ka tas kaut kad piepildīsies. Tā ir tāda ierasta cerības definīcija. Ticīgo - kristiešu - cerība nozīmē vairāk: mēs gaidām un zinām, ka Dievs to var piepildīt. Viņš var īstenot tādas lietas, kuras īstenot cilvēkam nebūtu iespējams. Mēs ceram uz Dievu, mēs izsakām Viņam savas vēlmes, kuras Viņš var izpildīt, ja šīs vēlmes saskan ar Viņa gribu. Tā ir kristīgajā ticībā pamatota cerība; tā atrodas citā līmenī un ir citas kvalitātes, salīdzinot ar parasto cerības izpratni.

Mēs ceram - tas nozīmē, ka mēs droši skatāmies uz savu nākotni, jo mēs ticam, ka Dievs piepildīs savu apsolījumu. Tā ir tā cerība, par kuru mēs

runājam, mūsu cerība.

Ko apsolīja Dievs? Dievs apsolīja cilvēkiem mūžīgo kopību ar Viņu. Mēs iedomājamies par daudziem cilvēkiem, kuri rūpējās par to, lai arī šodien mēs varētu pieredzēt evaņģēlija vēsti. Jēzus Kristus ir dārgi samaksājis par mums, tāpat daudzi cilvēki, kalpojot Jēzum Kristum, ir nesuši savus upurus, lai mēs šodien varētu tikt pestīti. Cik daudzi tika upurēti, lai apustuļa amats arī mūsdienās varētu darboties mūsu vidū! Jēzus ir apsolījis: „Un kad es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad es nākšu atkal un ņemšu jūs pie sevis, lai tur, kur es esmu, būtu arī jūs.” (Jāņa 14, 3) Tas ir Kristus atnākšanas apsolījums.

Trešais apsolījums, kuru Dievs ir devis cilvēkiem, ir: „Jo

Dievs, uz kuru mēs ceram, ir uzticams, Viņš izpilda to, ko ir apsolījis.

Pirmapustuli pavadīja 17 aprīļa apustuļi un 7 aprīļa apustuļa palīgi. Dienu iepriekš viņš bija kopā ar viņiem ikgadējā rudens sanāksmē.

redzi, Es radišu jaunas debesis un jaunu zemi, un iepriekšējās vairs nepieminēs un tās nevienam vairs nenāks prātā.” (Jesajas 65, 17) Tur, mūžīgā kopībā ar Dievu, ļaunumam, nāvei un ciešanām vairs nebūs vietas. Ja mēs runājam par cerību, tad balstāties uz šo apsolījumu, kura piepildīšanai mēs ticam. Tā ir mūsu cerība, kuru mums ir devis Dievs. To nav devis kāds cilvēks, bet gan tas ir Dievā pamatots apsolījums. Tie ir apsolījumi, kurus Dievs ir devis cilvēkiem. Mēs zinām, ka Dievs ir patiesība. Bībelē rakstīts: „Tas nav iespējams, ka Dievs melotu.” (Ebrejiem 6, 18)

Viss, ko Dievs saka, ir patiesība. Dievs, uz kuru mēs ceram, ir uzticams, Viņš pilda to, ko ir apsolījis. Dievs tur savu vārdu. Viņš ir visvarens, un neviens nevar likt Viņam šķēršļus paveikt to, ko Viņš ir nolēmis darīt. Un Viņš ir mūsu cerības enkurs.

Mūsu teksta vārds saka: priekšgājējs ir tur ienācis. Man patīk šī aina. Es nezinu, vai tagad arī tā ir, bet agrāk lielie kuģi nevarēja pieenkuroties tieši ostā, enkuru novietoja mazākā laivā, un tā tad šo enkuru nolika drošā vietā, lai kuģis būtu droši nostiprināts. Šī aina te ir par pamatu. Jēzus bija priekšgājējs, kurš augšāmcēlās un kā pirmdzimtais ienāca Dieva valstībā. Viņš „noenkurojās” Dievā. Viņš pavēra ceļu un darīja visu iespējamu. Viņš saka: ja tu tici, ja tu esi paklausīgs, ja tu seko man, tu arī varēsi augšāmcelties. Tu saņemsi augšāmcelšanās miesu un drīkstēsi nonākt īpašā vietā pie Dieva, kur tev būs mūžīgā kopība ar Dievu. Es to paveicu, un es tev palīdzēšu - to mums apsola priekšgājējs.

Ko Viņš dara? Viņš lūdz par mums, un ir mūsu aizstāvis pie Dieva. Paļaujoties uz to, mūsu cerība ir stipra un stingra, un tā ir noenkurota pašā Dievā, tur, kur ir patiesība un visvarenība. Tur ir Jēzus – mūsu priekšgājējs. Viņš noteica mūsu ceļu un darīja visu iespējamu, un Viņš arī lūdz par mums. Ar šo cerību, ar šo stipro enkuru mēs nepiedzīvosim sava garīgā kuģa bojāeju.

Protams, mēs vēl nevaram redzēt to, uz ko mēs ceram. Bībele saka, ka cerība, kuru redz, nav cerība. Tiek arī teikts: „Bet, ja ceram uz to, ko neredzam, tad to ar pacietību gaidām.” (Romiešiem 8, 24.25) Mēs to, uz ko mēs ceram, nevaram redzēt, taču mēs redzam cerības iedarbību mūsu

ikdienas dzīvē. Tas ir ļoti konkrēti un redzami.

Dažreiz mēs iekļūstam vētrā, un tad mūsu kuģis vējā top mētāts turp un šurp pa viļņiem, taču stiprais, drošais enkurs tur kuģi stingri savā vietā un neļauj lielai vētrai to aizraut. Proti, kuģis gan tiek pamatīgi šūpots, taču tas nepazaudē savu stingro vietu. Tā lai mums kalpo par skaistu ainu.

Fakts, ka mēs ticam, ka mēs esam Dieva bērni, ka mums ir cerība, nepasargā mūs no tā, ka viļņi var mētāt mūs šurpu turpu. Mēs tiekam pakļauti dažādiem kārdinājumiem, mēs tiekam pārbaudīti un bieži arī ciešam, kā cieš arī pārējie cilvēki, kuri netic, arī viņi tiek mētāti šurpu turpu. Taču mums ir stiprs un drošs enkurs, un mēs zinām, ka tā godība, kuru Dievs vēlas mums dot, ir daudz lielāka nekā ciešanas, kuras mēs šodien piedzīvojam. Kad mēs būsim šajā īpašajā vietā, mēs vairs nedomāsim par ciešanām, kuras mums bija jāpārcieš, lai sasniegtu godību. Tā ir stipra cerība. Protams, mēs ciešam, arī mēs kā kuģis tiekam mētāti šurpu turpu pa viļņiem, taču mēs netiekam aizpūsti projām ne no Dieva, ne no kopības ar Viņu. Cerība notur mūs.

Mēs paliekam uzticami, jo mēs zinām, ka tas, kas vēl nāks, būs daudz lielāks un nozīmīgāks, nekā tas, ko mēs šodien piedzīvojam. Tas ir mūsu cerības enkurs, ļoti stiprs, ļoti stingrs, ļoti drošs enkurs.

Ir laiki, kuros nevalda vētra. Šeit, Pērtā, mēs baudījām skaistu skatu uz jūru, bija klusums un miers, ļoti skaisti!

Bet ja arī jūra ir mierīga, kuģim tomēr ir vajadzīgs enkurs, lai to neaiznestu ūdens straumes. Ja arī nekas nenotiek, mums tomēr ir vajadzīgs cerības enkurs. Ne vienmēr tiek piedzīvotas ciešanas, cilvēki visbiežāk dzīvo ierastu dzīvi, darbojas ar ikdienas lietām, un tāpēc daudzi aizmirst, ka Dievs ir, tas viņiem nav vajadzīgs, jo viss norit gludi. Es varu iedomāties, ka šeit, Austrālijā, ir daudzi, kuriem klājas labi; viņi ir veseli, dzīvo labklājībā, un viņiem nevajag katru dienu lūgt Dievu: „Ak, mīlais Dievs, palīdzi man!” Viss ir kārtībā un viņu dzīve iet mierīgās sliedēs.

Mums, Dieva bērniem, ir enkurs un ilgas pēc mūžīgās kopības ar Dievu. Kaut arī mūsu dzīvē viss ir kārtībā, mēs paliksim ar šī enkura palīdzību saistīti ar Dievu un netiksim no Dieva aizdzīti projām. Mēs vēlamies redzēt mūsu Kungu, vēlamies palikt mūžīgā kopībā ar Viņu, mēs vēlamies būt pie Viņa.

Kaut arī Jēzus vēl nav atnācis, laika ilgums mūs nespēs neko padarīt. Mēs paliksim savā vietā, Kunga namā, jo mēs uz kaut ko gaidām. Ar lielu pašāvēību mēs raugāties nākotnē. Kaut arī viss ir kārtībā, nekas nenotiek, un ja tas vēl ilgs kādu laiku, mēs paliksim savā vietā. Te mūs tur enkurs.

Dažreiz mēs apzināties savas vājības un secinām, ka mēs patiesi esam grēcinieki. Mēs esam apņēmušies darīt vienu

vai otru lietu, bet neesam to izdarījuši, esam bijuši pārāk vāji. Mēs kādu esam ievainojuši, kādam sagādājuši sāpes, esam kļūdījušies un, ja gribam būt godīgi, tad dažkārt zaudējam drosmi un sakām: „Tas neatmaksājas, es to nevaru, tas viss nav domāts man, es esmu par vāju, es esmu grēcinieks!” - Nē! Tev ir enkurs. Neaizmirsti to, ka kāds ir pie Dieva. Viņš lūdz par tevi un ir tavs aizstāvis.

Nākotnē mēs raugāties paļāvības un gaidīšanas pilni

Cerēsīm uz Kristus žēlastību! Kaut arī mēs esam vāji, kaut arī mēs esam nožēlojami grēcinieki, kad esam izdarījuši kādu sliktu darbu, mēs ceram uz žēlastību atziņā, ka mūsu priekšgājējs, Jēzus Kristus, ir jau tur. Viņš lūdz par mums. Mēs ceram uz Viņa žēlastību. Cerības enkurs

pasargās mūs no tā, lai mēs netiktu aizdzīti projām no Dieva un paliktu droši savā vietā. Vai tas nav kaut kas brīnišķīgs?

Katrs no mums kalpo Dievam savā noteiktā veidā. Es īpaši domāju par brāļiem Jaunzēlandē un zemēs tai līdzās. Viņi ir daudz strādājuši, un ne vienmēr ir bijuši vēlamie panākumi. Dažkārt ir grūti strādāt, ja nav panākumu, nekas nemainās.

Es varu jums teikt: mēs visi piedzīvojam ļaunā varu, kurš nevēlas, ka mēs veicam Dieva darbu, ka mēs sludinām evaņģēliju, ka mēs runājam par Kristus atnākšanu. Mēs piedzīvojam to, cik spēcīgs ir ļaunais. Tas varbūt varētu mūs

aizdīt projām, taču tad mēs atceramies, ka mums ir cerības enkurs, ka tas ir ielikts drošā vietā, uz stingra pamata, tas balstās Dievā.

Jēzus apsolīja saviem apustuļiem palikt kopā līdz pasaules galam. Viņš apsolīja, ka ļaunais neuzvarēs Viņa baznīcu. Mēs ticam Viņa apsolījumam un zinām, ka Viņš, visuvarenais, uzticamais Dievs, savu apsolījumu piepildīs.

Tāpēc mēs nepadosimies. Mēs ceram uz Kristu, kā to saka Pāvils. Mēs strādājam tālāk ar atziņu, ka mūsu darbs nav pārejošs (1. Korintiešiem 15, 58). Brāļi, tas ir mūsu enkurs.

Pāvils saka: „Esiet priecīgi cerībā.” (Romiešiem 12, 12) Cerība ļauj mums būt priecīgiem, kaut arī tam dažreiz nav redzama pamata. Bet enkuru arī neredz. Redz tikai tā iedarbību: kuģis stāv uz vietas.

Cerība liek mums būt priecīgiem par to, ka mūsu domas par nākotni ir drošas attiecībā uz to, kas nāks. Doma, ka būsīm kopā ar Jēzu, dalīsim Viņa godību, atpestīti no ciešanām, ļaunuma, nāves, apjausma, ka drīz būsīm pie Viņa - tas ir pamats lielam priekam, kuru mēs sajūtam, kaut arī tam nav redzama pamata. Prieks cerībā ir brīnišķīgs dvēseles enkurs!

Un vēl kas, ko gribētos pateikt par enkuru: mūsu enkurs ir balstīts cerībā Kristū. Bet ziniet, ka kapteinis ir tas, kurš izšķiras, vai enkuram vēl palikt ūdenī, vai tas jāceļ ārā. Notiek tā, kā viņš to grib. Ja enkurs tiek izcelts, kuģis tiek pakļauts viļņiem un vējiem. Ja kapteinim nav pieredzes vai viņš nav pārāk modrs un izceļ enkuru, tad kuģim var

draudēt briesmas vētrā.

Viss atkarīgs no mums, cik dziļi mēs esam noenkurojušies Jēzū Kristū. Mīlie brāļi un māsas, lūdzu, neizceliet vēl cerību enkuru! Kā tas var notikt? To nav grūti izskaidrot: vienmēr, kad Jēzus sirdī vairs nav pirmajā vietā, enkurs ir jau izcelts. Ja kaut kas kļūst svarīgāks par kopību ar Jēzu Kristu, enkurs tiek izcelts un dvēsele nonāk briesmās. Un var izteikties vēl saprotamāk: ja mūsu lūgumu un vēlmju piepildīšana ar Dieva palīdzību kļūst svarīgāka nekā Viņa apsolījuma piepildīšana, tad mēs esam briesmās.

Ir normāli un dabīgi, ka Dievs atbild uz mūsu lūgšanām, par ko mēs lūdzam un ko mēs no Viņa vēlētos. Tā ir arī daļa no kristiešu cerības, jo Dievam viss ir iespējams. Bet, ja mums kaut kas cits kļūst svarīgāks par Viņa apsolījuma piepildīšanu, tad tas ir bīstami.

Tas ir padoms, ko mums sniedz Svētais Gars. Mīļais Dieva bērns, neizcel cerības enkuru! Mūsu cerība ir paļāvīga, jo tā ir dibināta Dievā. Viņš ir visvarens un uzticams, Viņš izpildīs savu apsolījumu un dāvās mums mūžīgo dzīvību, sūtīs Jēzu Kristu un paņems mūs pie sevis, radīs jaunas debesis un jaunu zemi tiem, kuri ticēja Kristum un sekoja Viņam, tur nebūs ciešanu un nebūs nāves. Tas ir Viņa apsolījums, un tas tiks piepildīts.

Mums ir šis apsolījums, un tāpēc mēs paliekam stipri tajā, gan vētrā, gan tad, kad visapkārt ir mierīgi, un kaut arī laiks līdz Jēzus Kristus atnākšanai ievilkots. Un ja mēs kļūstam vāji, mēs ceram uz Viņa žēlastību. Ja arī mums nav panākumu Dieva darbā un mēs sevī sajūtam ļaunā

Apriņķa apustuļa palīgs
Robert Nsamba (Zambija)

Apriņķa apustulis Michael
Ehrich (Vācija)

Apriņķa apustulis Leonard
Richard Kolb (ASV)

Apriņķa apustulis Noël E.
Barnes (Keiptauna)

iedarbību, kalposim tālāk mūsu Kungam ar apziņu, ka Viņš ir kopā ar saviem apustuļiem. Viņš turēs mūsu atpestīšanas apsoliņumu, un mūsu darbs nebūs veltīgi darīts. Ja mēs kalpojam Kungam vienā garā, Viņš mūs svētīs. Šī cerība mūs pilda ar prieku.

PAMATDOMAS

Dievs ir apsoliņis mums dāvēt mūžīgo dzīvi un sūtīt savu Dēlu, un paņemt mūs pie sevis. Mēs gaidām ar uzticību un pacietību šī apsoliņuma piepildīšanos. Šī cerība ļauj mums palikt uzticamiem Kungam neatkarīgi no tā, kas vēl nāks pār mums.

Mīlestība, mierinājums un jauna dzīve

Tā ir sena vēsts, taču aktuāla arī šodien. Vārds no Bībeles, kurš bieži izskan dziesmās, kāda lūgšana no Psalmiem, kuras atslēgas vārdi – „tīra sirds” un „pastāvīgs gars” - izgaismoja pirmapustuļa dievkalpojumu.

Kopumā 25 000 dalībnieku klātienē un translācijā piedalījās dievkalpojumā 2016.gada 18. septembrī Menhengladbahā, Vācijā.

Radītājs

Dažkārt rodas jautājums: „Kāpēc mums arī šodien vajag lūgt? Dievs jau ir sadzirdējis mūsu lūgšanu.” Atbildei pirmapustulis Žans Luka Šneiders vispirms norādīja: ar vārdiem „radi manī, Dievs” psalms pasludina pestīšanu, kuru sniedz Radītājs. Tātad: „Ieskatīsimies vēlreiz Dieva radījumā.”

Jēzus Kristus ne tikai atnesa evaņģēliju, atdeva savu dzīvību un nesa upuri. Dievs rūpējās arī par to, lai šī vēsts un ūdenskristība kā attīrīšana no iedzimtā grēka pastāvētu tūkstošiem gadu, neskatoties uz visiem kariem, netaisnībām un cilvēku nepilnībām.

Sirds

„Dievs dāvāja mums jaunu sirdi,” saka pirmapustulis. Vecajā Derībā spēkā bija izpildīt bauslību. Bet ar Jēzu Kristu „akmens sirds – bauslība, kas rakstīta uz akmens plāksnēm, - tika aizvietota ar mīlestību, tās radītu motivāciju”. Dievs nesoda, Viņš mīl cilvēkus un vienmēr ļauj tiem šo savu mīlestību pieredzēt.

„Dievs radīja iespēju, lai mūsu sirdis taptu tīras no ikdienas grēkiem. Mums ir dota žēlastība, varētu teikt, iespēja sākt visu no jauna, it kā nekas nebūtu bijis.” Šeit aktuāla ir arī Dieva gribas pasludināšana: „Dievs ir parūpējies par to, lai mēs dzirdētu Viņa vārdu un pēc tā arī vadītos.”

Gars

„Dievs ir sūtījis Svēto Garu un kopš Vasarsvētkiem Viņš ir vienmēr klātesošs savā darbībā uz zemes. Viņš neatstāja zemi, arī cilvēkus ne,” akcentēja baznīcas vadītājs. „Svētais Gars vienmēr ir ar mums, Viņam vienmēr ir padoms mums, Viņš mierina mūs un norāda uz Jēzu Kristu.”

„Jaunu, pastāvīgu garu” – tā ir norāde arī uz Svētā Gara dāvanu: „Tas ir arī Radītāja radīšanas akts, Viņš mums ir devis jaunu dzīvību. Mūsu apzīmogošanas reizē mēs esam

saņēmuši jaunu dzīvību. Viņš ir spēka Gars, kas vienmēr mums dod spēku pārvarēt veco būtību.”

Atbilde

„Redziet? Tas ir Dieva radīts. Tā Viņš sadzirdēja toreizējo kristiešu lūgšanas,” paskaidro pirmapustulis. „Kāpēc mums arī šodien jālūdz?” Viņa atbilde: „Jo tā mēs varam daudz izteikt.”

Vispirms mēs vēlamies pateikties Dievam par nesto pestīšanu. Otrkārt, ar to mēs akcentējam mūsu vēlmes. Un tad seko balsī paustā lūgšana: „Kungs, dāvā man žēlastību, attīri mani, dāvā man savu vārdu un piedošanu, palīdzi man: es vēlos kļūt jauna radība Kristū. Palīdzi man, bez Tevis tas nav iespējams.”

Attēls: Frank Schuldt

JĒZUS SVĒTĪ BĒRNUMS

(MATEJA 18, 19)

Kādu dienu cilvēki atveda savus bērnus pie Jēzus. Viņi vēlējās, lai Viņš bērnus svētītu.

Mācekļi mēģināja bērnus atturēt no Jēzus. Viņi domāja, ka bērni apgrūtinās Jēzu.

Mācekļi uzskatīja, ka bērni traucēs Jēzum, taču tie nezināja, ka Jēzus mīlēja bērnus.

Jēzus redzēja, ka mācekļi grib raidīt bērnus projām. Viņš teica: „Laidiet bērniņus un neliedziet tiem pie manis nākt, jo tādiem pieder debesu valstība.”

Tad Viņš uzlika bērniem rokas un tos svētīja.

Citreiz mācekļi vēlējās dzirdēt no Jēzus, kurš ir lielākais debesu valstībā.

Tad Jēzus pasauca bērnu, nostatīja to viņu vidū un sacīja:

„Patiesi es jums saku, ja jūs neatgriežaties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit debesu valstībā.

Tāpēc, kas pats pazemojas kā šis bērns, tas ir lielākais debesu valstībā.”

Tad Jēzus runāja tālāk: „Kas uzņem tādu bērnu manā vārdā, tas uzņem mani, bet kas apgrēcina vienu no šiem vismazākiem, kas tic uz mani, tam būtu labāk, ka tam piesietu dzirnavu akmeni pie kakla un to noslīcinātu jūras dziļumā.

Pielūkojiet, ka jūs nevienu no

šiem mazajiem nenicināt! Jo viņu eņģeļi debesīs vienmēr redz mana debesu Tēva vaigu. Mans Tēvs debesīs grib, lai katrs bērns taptu pasargāts.”

Senos laikos pēcnācēji bija svarīgi, jo tie aprūpēja vecākus vecumdienās. Tikmēr, kamēr tie bija maziņi, antīkajā sabiedrībā bērnus neuzskatīja par svarīgām personām, jo valdīja uzskats, ka bērni nevar neko palīdzēt savā ģimenē un arī reliģiskajā jomā tie nevar spert būtiskus soļus. Tā kā toreiz medicīniskā aprūpe bija zemā līmenī, daudzi bērni nomira jau agrā bērnībā.

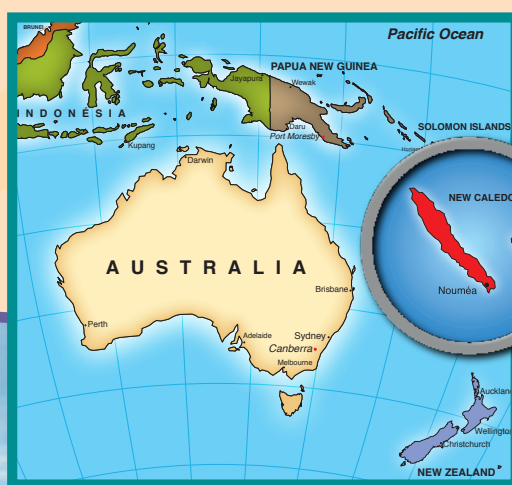

APMEKLĒJOT GVENDOLINI LEMONDORĀ, JAUNKALEDONIJĀ

Sveiki, mīļie bērni! Mans vārds ir Gvendolini, esmu desmit gadus veka un dzīvoju Jaunkaledonijā. Jaunkaledonija ir Francijai piederoša salu grupa Klusajā okeānā.

Droši vien daudzi no jums nav dzirdējuši par šo salu grupu: kad jūs apskatāt pasaules karti, jūs redzat Jaunkaledoniju, kura atrodas pa labi no Austrālijas. Džeimss Kuks, ievērojamais Anglijas jūrasbraucējs un pētnieks, šis

salas atklāja 1774.gadā.

Viena ceturtda daļa no pasaulē sastopamā niķeļa atrodas Jaunkaledonijā. Niķelis ir rūda, kura tiek izmantota tīra niķeļa (metāla) iegūšanā. Niķelis Zemes garozā atrodas niķeļa sulfīda veidā. Šis cēlmetāls ir atrodams veļas un trauku mazgājamās mašīnās, dzinējos, galda piederumos un modes lietās.

Niķelis kavē metāla rūšēšanu. Mans tētis strādā lielā niķeļa pārstrādes rūpnīcā.

Jaunkaledonijā dzīvo kāds putns, kuru var sastapt tikai šeit: kagu. Šis putns nespēj lidot, taču prot riet kā suns. Tas izklausās ļoti smieklīgi!

Es iepazīstināšu ar savu ģimeni: mana mamma Linda, mans tētis Ričards un mans

brālis Kendivejs. Brālim ir divpadsmit gadu, un viņš kopā ar mani apmeklē svētdienas skolu. Aiz mums redzams mūsu svētdienas skolas skolotājs.

Te ir redzami mūsu svētdienas skolas biedri.

Mēs dzīvojam kādā namā Lemondorā (pilsētas nosaukums nozīmē 'zelta kalns'). Pilsētai dots šāds nosaukums, jo te kādreiz zemē bija atradams ļoti daudz zelta.

Lemondora atrodas apmēram 30 kilometrus uz dienvidiem no galvaspilsētas Numeas. Svētdienās uz baznīcu mēs braucam apmēram 45 minūtes (sk. bultu).

Nesen mūs apmeklēja amatbrāļi no Francijas, un es viņiem saplūcu pomelo. Pomelo jeb pampelmūze ir neliels mūžzaļš rūtu dzimtas citrusaugš. Vai jūs varat saskatīt mani starp pomelo koka zariem?

Es labprāt rūpējos par maniem dzīvniekiem, man pieder suns, kaķis un viena kaza.

Kaut arī neesmu dūšīga, tomēr ēdu es daudz. Es vienmēr atrodu, ko labu varētu apēst. Attēls ir tapis kādā maltītē baznīcas draudzē Ražas pateicības dienā.

2015.gadā mūs apmeklēja pirmapustulis, un mēs, bērni, sagaidījām viņu baznīcas priekšā ar vienu dziesmu. Mūsu sirdis gan uztraukumā strauji sitās, taču bija ļoti jauki ar viņu satikties.

Attēls: © maryd - Fotolia.com

Grēku piedošana - priekšnoteikumi un iedarbība

Dieva žēlastību var pieredzēt grēku piedošanā. Bet kā to var iegūt? Un kā tā darbojas? Pirmapustulis Žans Luka Šneiders kādā savā rakstā akcentē, ka ticība grēku piedošanai (pasludinātai brīvā formā) ir ticības pamatelements:

Grēku piedošana ir pieminēta jau abos pirmbaznīcas ticības apliecinājumos – apustuliskajā un Nīkajas-Konstantīnopolē - („Katehisms jautājumos un atbildēs”, otrā nodaļa) – un arī jaunapustuliskā ticības apliecinājuma trešajā punktā.

Vienreizējs un vienmēr no jauna

Iespēja piedot grēkus tika paškirta caur Kristus upuri. Pamatā atbrīvošana no grēka varas notiek caur ūdenskristību, kurā tiek nomazgāts iedzimtais grēks.

Katrā dievkalpojumā apustulis vai priesteriskie amatnesēji viņa uzdevumā pasludina grēku piedošanu Jēzus vārdā. Tiem, kuri uztver to ar ticīgām sirdīm, tiek dzēsts grēks un vaina Dieva priekšā. Taču ūdenskristība neatbrīvo cilvēku

no tieksmes grēkot. Tikko mēs tiekam atbrīvoti no grēkiem, atkal grēkojam no jauna, neskatoties uz mūsu pūlēm.

Gatavošanās grēku piedošanai

Grēku piedošana ir saistīta ar intensīvu sagatavošanos. Mums ir nepieciešams:

- pārbaudīt pašiem sevi un apzināties savas kļūdas;
- izsūdzēt savus grēkus Dieva priekšā - tas nozīmē ne tikai atpazīt savas kļūdas, bet arī grēkus;
- nožēlot - mēs vēlamies vienmēr kļūt labāki un neatkārtot kļūdas;
- apņemties iet samierināšanās un piedošanas ceļu atiecībā pret savu tuvāko.

Ja mēs tā rīkojamies, tad tas nes savu artavu mūsu pestīšanā.

Miers ar Dievu

Grēku piedošanas laikā tiek dzēsti ne tikai grēki, bet mums tiek arī dāvāts augšamcēlušā miers.

- Kungs apstiprina mums, ka, neskatoties uz mūsu grēkiem, Viņš no mums neatsakās un savā mīlestībā pret mums Viņš ir nemainīgs.
- Jēzus Kristus atgādina mums, ka Viņš ir uzvarējis ļauno. Sātans var mums atkal ļaut krist, taču viņš nevar šķirt no Dieva mīlestības.
- Mēs varam visu atkal sākt no jauna.

Tuvība Dieva bērnu starpā

Turklāt grēku piedošana palīdz arī vienot Dieva bērnus, tādējādi stiprinot Kunga vēlēto vienotību.

- Lūgšanā „Mūsu Tēvs” pirms piedošanas draudze izsūdz savus grēkus - katrs no mums atklāti atzīst savas kļūdas un apliecina, ka viņš ne ar ko nav labāks par savu tuvāko.
- Šī kopējā atziņa ir saistīta ar lūgumu „un atpestī mūs no ļauna” – šis lūgums akcentē draudzes solidaritāti cīņā pret grēku: „Izsūdz viens otram savus grēkus un aizlūdz viens par otru, lai visi taptu dziedināti.” (Jēkaba 5, 16)
- Grēku piedošanā visiem tiek pasludināts, ka šo visiem domāto piedošanu var dzirdēt un priecāties par to.

Cienīgs saņemts svēto vakarēdienu

Grēku piedošanas nozīmīgums balstās svētā vakarēdiena svinēšanā. Cienīga svētā vakarēdiena baudīšana ir katra kristieša dzīves Kristū neatņemama sastāvdaļa. Grēku piedošana ir absolūti nepieciešama cienīgai svētā vakarēdiena saņemšanai, kas pamatojas vairākās atziņās

- Mums ir jāattīrās, lai varētu piedalīties sakramentālā kopībā ar Jēzu Kristu.
- Dalība svētajā vakarēdienā ir domāta tiem kristītajiem, kuri pūlas izvairīties no ļaunā un sekot Kristum. Kad mēs nožēlojam, lai saņemtu grēku piedošanu, mēs parādām, ka, neskatoties uz mūsu trūkumiem, esam stingri nolēmuši izpildīt to apsolījumu, kuru esam iztei-

kuši, saņemot ūdenskristību. Kad ūdenskristību saņem bērns, apsolījumu ticēt, sekot Jēzum Kristum un dzīvot pēc evaņģēlija dod bērna vecāki, bet vēlāk, iesvētību laikā, jau pats jaunais kristietis apstiprina šo apsolījumu.

- Svētā vakarēdiena laikā draudze savstarpēji komunicē („komūnija” ir savstarpēja kopība starp Kristu un draudzi). Patiesa kopība ir iespējama tad, ja notiek savstarpējā piedošana.

Grēku piedošana nav sakraments, taču tam ir liela nozīme mūsu sagatavošanā cienīgai svētā vakarēdiena baudīšanai un līdz ar to arī Kunga atnākšanai.

Iespiests

Izdevējs: Žans Luka Šneiders, Überlandstrasse 243, CH-8051 Cīrihe, Šveice
Frīdriha Bišofa izdevniecība, Frankfurter Str. 22, 63263 Neu-Isenburg, Vācija
Redaktors: Pēteris Johannings

Attēls: Marcel Feide

Grēku piedošana un apustuļa amats

Grēku piedošana bez apustuļa amata- vai tas ir iespējams? Nākotnē - protams. Bet šodien - tādu iespēju nevar noraidīt, raksta pirmapustulis. Izšķirošais ir: amata pilnvaras dod ticīgajiem drošību.

Pēc augšāmcelšanās Jēzus Kristus deva uzdevumu saviem mācekļiem Viņa vārdā piedot grēkus: „Kā mani Tēvs ir sūtījis, tā es jūs sūtu. (..) Kam jūs grēkus piedosit, tiem tie būs piedoti, kam jūs tos paturēsīt, tiem tie paliks.” (Jāņa 20, 21.23) Katehisms paskaidro, kā mēs šo norādi izprotam: „Apustulāta uzdevums ir (..) pasludināt grēku piedošanu cilvēkiem saistībā ar Jēzus Kristus nopelni un upuri.” (Jaunapustuliskās baznīcas Katehisms (JBK) 2.4.4)

No ticības apliecinājuma pantiem

Mūsu ticības apliecinājumā grēku piedošana un apustuļa amata uzdevums ir aplūkots divos ticības pantos.

Trešajā ticības apliecinājuma pantā minētā piedošana liecina par Dieva darbu: tikai trīsvienīgais Dievs var mazināt grēkus un to Viņš var darīt visos laikos. Jēzus, Dieva Dēls, saka pats par sevi, ka Viņam ir dota vara piedot grēkus (Marka 2, 10) un tas notika, pirms Viņš nesa savu upuri pie krusta.

Ceturtajā ticības apliecinājuma pantā tiek precizēta Jēzus darbība savā baznīcā. Kristus baznīcā tie, kuri tic Jēzum Kristum, Pestītājam, var piedzīvot ūdenskristību un tādējādi arī iedzimtā grēka nomazgāšanu. Baznīcas iekšienē apustuļiem ir uzdevums pasludināt grēku piedošanu.

Bez automātisma

Apustuļi pasludina piedošanu, bet Dievs ir tas, kurš piedod. Apustuļu pilnvaras grēku piedošanā nav kaut kāds automātiskums. Jo grēku pasludināšana caur apustuli vien nav pietiekama, lai nomazgātu grēkus. Piedošana ir iedarbīga tad, ja grēcinieks ir gatavs nožēlot savus grēkus un arī piedot otram. Grēcinieks var saņemt grēku piedošanu, ja viņš ticībā paļaujas uz apustuļa amata autoritāti.

Apustuļi darbojas kā Kristus vēstneši: Jēzus Kristus ir tas, kurš caur apustuļiem pasludina ticīgajiem grēku piedošanu. Grēku piedošanas pasludināšana caur apustuli ir neatkarīga no cilvēku sprieduma vai viņu piekrišanas. Grēcinieks

var saņemt piedošanu no Dieva arī tad, ja cilvēki turpina viņu apsūdzēt.

Vai bez apustulāta?

Vai grēku piedošana nav iespējama ārpus apustulāta dotā uzdevuma? Atsauksim atmiņā vispirms to, ka apustuļu uzdevums ir ierobežots laikā un vispirms tas pastāv uzdevumā sludināt Kristus atnākšanu un sagatavot ticīgos šim notikumam. Kungam atnākot, gan dzīvie, gan mirušie, kuri būs gatavojušies Viņa atnākšanai, augšāmcelsies. Tie saņems apskaidrotu miesu un ieies mūžīgā kopībā ar Dievu.

Un, protams, viņiem jāsaņem grēku piedošana, lai varētu nonākt pie Dieva. Šī piedošana nāks nevis no apustuļu amata, bet gan tieši no Dieva. Tas pats attiecas arī uz mocekļiem, kuri augšāmcelsies pēc lielajām bēdām. Pastarajā tiesā Dievs pats dāvās žēlastību tiem, kuri drīkstēs ieiet jaunajā radījumā.

Mūsu ticības mācība min iespēju, ka pēc apustuļu darbības beigām uz zemes varēs saņemt grēku piedošanu. Arī par laiku pirms apustuļa amata nostiprināšanas mūsu katehismā ir teikts - bija iespējams, „ka Dievs arī šajā laikā nāca pretī ticīgajiem to grēku piedošanai” (JBK 6.4.2.2).

Amata pilnvaras sniedz noteiktību

Kā tas ir mūsdienās? Katehismā tiek paskaidrots: „Dievs [var] savā varenībā (..) vienmēr piedot grēkus.” (JBK 12.1.8.1) Tiktāl mēs varam nenoraidīt grēku piedošanas iespēju bez apustuļa vai no viņa pilnvarota amatnesēja klātbūtnes.

Tāpēc mēs nedrīkstam apgalvot - nav iespējams, ka Dievs piedod grēkus ticīgajam, ja tas netic apustuļu darbībai Jaunapustuliskajā baznīcā. Dievs var piedot grēkus neatkarīgi no amata un baznīcas. Taču tie, kuri ir saņēmuši grēku piedošanu caur apustuļa amatu, var būt droši, ka grēku piedošana patiešām ir notikusi.

Izzināt iedarbību

Pagātnē apustuļa amata nozīmīgumu saskatīja uzdevumā piedot grēkus. Tāds uzskats veidojās no pieņēmuma, ka grēku piedošana nav iespējama bez apustuļa amata. Tajā laikā akcentēta tika tieši grēku piedošana, bet svētais vakarēdiens skaitījās tikai kā piedeva, noteikta veida apstiprinājums grēku piedošanai. Tātad netika akcentēts pats galvenais, proti, svētā vakarēdiena nozīme grēku piedošanā.

Šodien svēto vakarēdienu mēs uztveram kā galveno dievkalpojuma notikumu un grēku piedošanu kā priekšnoteikumu šim svinībām. Mēs ticam, ka svētais vakarēdiens ir svarīgs līdzeklis, lai sagatavotos mūsu Kunga atnākšanai, un ka šī sakramenta pārvaldīšana ir uzticēta apustuļa amatam.

Kā Dieva bērniem mums ir uzdevums vērst mūsu līdzcilvēku uzmanību uz mūsu laika apustuļu darbību. To mēs varam veikt tad, ja mēs esam „apustuļa vēstule”, kuru var lasīt un iepazīt vēl daudzi cilvēki (2. korintiešiem 3, 2). Katrā no mums un arī draudzēs kopumā ir jāatpazīst apustuļu amata iedarbība!

Liecināsim arī par to, ka apustuļiem ir pilnvaras pasludināt grēku piedošanu! Parādīsim, ka jaunapustuliskajiem kristiešiem ir:

- drosme redzēt sevi kļūdas un izšķirties par to neatkarotāšanu, mainīties uz labo pusi;
- apņēmība būt gataviem piedot un samierināties;
- vēlme pūlēties palikt savstarpēji vienotiem.

Tāda nostāja atnesīs mums Dieva svētību, un mūsu līdzcilvēku interese par apustuļu darbību pieaugs.

Attēls: Džesika Krāmere un Dienvidāfrikas Jaunapustuliskā baznīca

Atbrīvojot ceļu

Kas var likt šķēršļus Dievam glābt vienu dvēseli? Nevienš?

Tomēr arī Visvarenajam ir viens šķērslis. Un cilvēkiem - līdzeklis, kā ceļu atbrīvot. Turpmāk doti pieci soļi, kā to izdarīt.

„Ir viena lieta, no kuras Dievs var atturēt, lai glābtu mūs.” Pirmapustulis Žans Luka Šneiders Silvertonā (Dienvidāfrika) to skaidri parādīja: „Dievs nevēlas mūs glābt pret mūsu pašu gribu. Te ir atslēga – Dievs grib mūs glābt, taču mums pašiem ir jānolīdzina ceļš.”

Gandrīz 100 000 dalībnieku – arī ar video translācijas palīdzību - piedalījās šajā dievkalpojumā, kas notika 2016. gada 18. decembrī.

Pirmais solis: cīnīties pret grēku

Pirmapustulis pastāstīja par piecām iespējām, lai Dievam atbrīvotu ceļu, un vispirms „ir nepieciešama griba pastāvēt pretī grēkam, ļaunumam”. Tas ir arī pamats svētajai ūdeniskristībai un grēku piedošanai. Izšķirošais ir tas, lai mēs

nenonāktu kompromisā ar grēku: „Mēs vēlamies pretoties grēkam, visiem grēkiem, ne tikai lielajiem, redzamajiem, bet jebkuram grēkam.”

Otrais solis: gatavoties dievkalpojumam

„Kungs vēlas ar mums tikties dievkalpojumā.” Lai Viņam sagatavotu ceļu, ir svarīgi sakārtot sirds stāvokli un izvirzīt pareizās prioritātes: „Tu pazīsti manas rūpes un nastu, manas vēlmes. Bet Tu arī zini: svarīgākais man ir tas, lai es varētu ieiet Tavā valstībā.” Svarīga ir arī mūsu nostāja, gatavojoties dievkalpojumam: „Dievs, palīdzi man, lai es Tevi varētu uzņemt caur Tevis sūtīto nepilnīgo, grēcīgo kalpu.”

Pirmapustulis Šneiders kopā ar apustuļiem Dienvidāfrikas jaunajā apgabala baznīcā

Pirmapustulis pelnītā atpūtā Vilhelms Lēbers un aprīņa apustulis pelnītā atpūtā Noels Edvards

Trešais solis: pulcēties kopā Jēzus vārdā

Lai dievkalpojumā piedzīvotu Jēzus Kristus klātesamību, ir nepieciešams pulcēties Viņa vārdā: „Mums ir jāapzinās: tagad es esmu kopā ar maniemi brāļiem un māsām Kristū. Viņi ir svarīgi Jēzum, jo Viņš ir miris par tiem. Tas nozīmē, kas es nedrīkstu viņus uzlūkot tikai kā kādus grēciniekus vai dīvainus cilvēkus.” Tāpat tas nozīmē arī to, ka mums ir jānovāc visi šķēršļi, kas varētu traucēt savstarpējā saskarsmē: „Dievs to nedarīs mūsu vietā. Viņš sagaida no mums, ka mēs savas savstarpējās problēmas atrisināsim paši. Tas ir mūsu uzdevums.”

Ceturtais solis: dzīvot pēc evaņģēlija

Dievs grib glābt arī mūsu tuvāko. Arī ticīgie ir aicināti palīdzēt Visvarenajam atbrīvot ceļu: „Mēs gribam, lai mūsu rīcība atbilstu evaņģēlijam, lai mēs būtu tā cienīgi.” Ne jaunapustuliskie kristieši, ne arī baznīca nav perfekti. Tieši tāpēc „darīsim Dieva darbu tādejādi, ka mēs piedodam viens otram, mīlam viens otru un atrisinām visas domstarpības”.

Piektais solis: iekļauties draudzē

Visbeidzot, ir vēl dažas praktiskas iespējas, lai sagatavotu ceļu Kungam. „Tas attiecas uz mūsu upuri un mūsu līdzdalību draudzes dzīvē,” pirmapustulis norāda uz konkrētu Jēzus lūgumu saviem mācekļiem, lai tie sagatavotu telpu Pashā mielastam.

Kopumā: cīnīties pret grēku, gatavoties dievkalpojumam, pulcēties Jēzus vārdā, rīkoties pēc evaņģēlija un iekļauties draudzes dzīvē - tas ir tas ceļš, kuru mēs sagatavojam mūsu Pestītājam.

PAMATDOMAS

Marka 1, 2.3:

„Kā pravielis Jesaja ir rakstījis: Redzi, es sūtu savu vēstnesi tavā priekšā, kas sataisīs tavu ceļu. Viņš ir saucēja balss tuksnesī: sataisat tam Kungam ceļu, darait līdzenas viņa takas!”

Mēs sagatavojam Pestītājam ceļu, cīnīties pret grēku, gatavojoties dievkalpojumam, pulcējoties Jēzus vārdā, dzīvojot pēc evaņģēlija un iekļaujoties draudzē.

Apskats

- 02.04.2017 Buenosairesa / Argentīna
- 05.04.2017 Mendosa / Argentīna
- 08.04.2017 Panama / Panama
- 09.04.2017 Panama / Panama
- 14.04.2017 Vintertūra / Šveice
- 16.04.2017 Marburga / Vācija
- 14.05.2017 Tilinga / Filipīnas
- 18.05.2017 Lampunga / Indonēzija
- 21.05.2017 Džakarta / Indonēzija
- 28.05.2017 Joahimštāle / Vācija
- 04.06.2017 Vīne / Austrija
- 11.06.2017 Čikāga / ASV
- 18.06.2017 Frankfurte / Vācija
- 25.06.2017 Zambezi / Zambija
- 27.06.2017 Mansa / Zambija
- 30.06.2017 Thika / Kenija

New Apostolic Church
International

